

Beste mensen,

Het is vandaag een geladen zondag: verkiezingen Europese parlement, verkiezingen Oekraïne, de Paus in Jordanië en Israël. Veel dat onze aandacht vraagt.

Het evangelie nodigde mij uit iets te zeggen over het hart van de Kerk, de mystieke kant van de geloofsgemeenschap. Iets wat in de media nooit ter sprake komt, en kan komen.

Het gevaar bestaat dat wij daardoor bij het 'instituut' blijven hangen, zonder ooit door te stoten naar 'het Lichaam van Christus' en daardoor overweldigd worden door (de vele) negatieve berichten, die ons bereiken.

Zie maar eens of er voor jou troost van dit evangelie uitgaat.

Een goede zondag.

ZESDE ZONDAG VAN PASEN

Handelingen 8:5-8, 14-17

Johannes 14:15-21

Bennekom 2014

Telkens wanneer ik tegenwoordig merk dat men in de media iets wil gaan melden over de Katholieke Kerk - of zelfs als het gaat over de kerken in het algemeen, slaat de schrik me al om het hart en denk ik: O God, wat nou weer!? Vaak zijn die negatieve berichten ook nog eens gespeend van alle gevoelens van teleurstelling, van zorg en bekommernis, want vaker nog is een triomfantelijk toontje nauwelijks verholen.

Wat een verademing is het dan om deze morgen het evangelie van deze zondag te mogen voorlezen. Hier gaat het over *het hart* van de Jezus-beweging. Ik wil daarmee niet zeggen, dat die negatieve berichten slechts de buitenkant van de Kerk raken. Integendeel, het misbruik van kinderen, de schandalen rond de bank van het Vaticaan, de financiële malversaties en de hofintriges slaan in de harten van iedere oprechte gelovige diepe wonden, en ook gemeenschap als één geheel wordt er door misvormd en getekend.

Maar toch... Er huist in de Kerk een ziel, een hart, een Geest (met een hoofdletter!) die onaanraakbaar is, onaanraakbaar door welk kwaad dan ook. Paulus spreekt in dit verband zelfs over de Kerk als een onbevleete Bruid (Ef. 5:25-28). Over dat hart, over die Geest spreken de media nooit, want – zegt het evangelie – de wereld kán dat hart, die Geest ook niet ontvangen, want ze ziet hem niet en ze kent hem niet. Maar jullie – lieve mensen – , zo gaat de Bijbeltekst verder, jullie kennen hem wel, want hij, die Geest, hij woont in jullie...

Ieder van ons - en wij allemaal samen – zijn in ons diepste wezen verbonden met dat hart, met die Geest van de Kerk. En in onze beste ogenblikken zijn we op zoek naar die kern, om de band er mee te verstevigen, om hulp te vragen en om daar troost te ervaren.

Ik heb ooit eens een boek in de VS gekocht met de titel All Saints. Dat boek beschrijft mensen van verschillende pluimages. Voor iedere dag een. Het zijn niet allemaal heiligen in de kerkelijke betekenis van dat woord, het zijn niet allemaal katholieke mensen, zelfs niet eens allemaal christenen. Naast canonieke heiligen vind je schrijvers als Geert Grote, de joodse auteur Abraham Heschel, de vrijheidstrijder Gandhi, een Hindi, de protestantse theoloog Karl Barth, Russisch orthodoxe iconenschilders en beroemdheden als Dostojevski. Bekenden en onbekenden, mensen uit een ver verleden en tijdgenoten van onze generaties.

Als die stoet dag na dag aan je voorbijtrekt, sta je verwonderd over zoveel verscheidenheid, over zo'n grote veelkleurigheid als die Geest Gods op zijn palet heeft; verbaasd

over zo'n bonte waaier van menselijkheid, gerealiseerd in onze zo seculier geworden wereld. God blijkt wonderbaar in menselijke mensen!

Met die Geest zijn wij allen verbonden, bij die Kerk horen wij ook. Naar die Geest zijn we constant op zoek. We verwachten die Geest op het komende Pinksterfeest opnieuw te mogen ontvangen.

In het tweede deel van ons evangelie wordt de Kerk, de beweging rond Jezus van Nazareth, nogmaals beschreven, nu als gemeenschap van innige intimiteit, intimiteit met Hem. Liefde en liefhebben zijn hier dan de dragende woorden, die ons leiden naar Hem. Wij mogen Hem welkom heten, om te verblijven en te wonen in ieder van ons. Om het hart te zijn van onze gemeenschap.

Iedere gelovige komt in het evangelie van Johannes als zelfstandige persoonlijkheid volledig tot zijn of haar recht. Hier in dit verhaal ben jij in de ogen van Jezus Iemand. Jezus wil met ieder van ons een relatie aangaan, een vertrouwensrelatie, die uniek is, enig in zijn soort; geheel afgestemd op wie jij bent; wat jouw geschiedenis ook is met jouw sterke en met je zwakke kanten; onvoorwaardelijk: jij mag er zijn wie je bent, en zoals je bent. Voor Hem ben je zoals je bent, goed genoeg!

Dit evangelie heeft echter daarnaast evenzeer oog voor de gemeenschap als geheel. Johannes heeft daar twee complete hoofdstukken aan gewijd: het hoofdstuk van de kudde met zijn Goede Herder (10), waar u vorige week over hoorde, en het hoofdstuk over de Wijnstok en de Ranken (15),t op een andere zondag aan de orde komt.

En ook hier - en in beide parabels - weer die warme woorden van een lieve intimiteit. Want ook nu zijn we op een dieper niveau van de Kerk dan het instituut, dieper dan de uiterlijke organisatie, inniger dan de oh zo kwetsbare buitenkant.

Als we willen spreken over die mysterieuze en intieme binnenkant van de Kerk, gebruiken we vaak een beeld: Het waarachtige lichaam van Jezus, of, het mystieke lichaam van Christus.

Sommige theologen zeggen dat in de loop van de geschiedenis deze twee termen zijn verwisseld. Dat in de oude Kerk de Kerkgemeenschap werd aangeduid als *het waarachtige lichaam van Jezus* en de eucharistie *als zijn mystieke lichaam*. Wij doen het tegenwoordig omgekeerd. De gemeenschap noemen we Het mystieke lichaam. In de eucharistie ontvangen we het waarachtige lichaam des Heren.

Maar hoe het ook zij, het is duidelijk dat het mysterie van de Kerk, de ziel, haar diepste wezen alles te maken heeft met de eucharistie, en er innig mee verbonden is. Telkens als wij samenkomen rond Brood en Wijn tot zijn gedachtenis, wordt de Kerk als mystiek lichaam, (het waarachtige lichaam als u wilt) a.h.w. opnieuw geboren, wordt onze gemeenschap getransformeerd van een doodgewone, profane verzameling van mensen tot: Lichaam van Christus.

Dit is natuurlijk niet iets om prat op te gaan. Het is veeleer een dringende opdracht om dat wáár te maken en zichtbaar te doen zijn, hier ter plaatse in Bennekom. Die inspanning mag natuurlijk uitstralen tot ver over de grenzen van dit dorp heen naar de dorpen en steden rondom ons, ja zelfs wereldwijd. Maar voor ons ligt hiér het begin.

Onze Kerk is méér dan een gebouw, meer dan een club gelijkgestemde, christelijke mensen, meer dan een vereniging. Zij is Het waarachtige Lichaam van Christus. Geve God, dat wij samen dat dag in dag uit wáár mogen maken en – wat bescheidener geformuleerd - steeds meer mogen worden.